

On esitetty kyselyjä uuden hengellisen lehden suhteesta luterilaisuuteen. On miellyttävää havaita, että jotkut vielä tänä aikana kyselevät oikean ja puhtaan opin perään. Kysymys on oikeutettu myös uuden lehden suhteen.

Aluksi lienee syytä huomauttaa, että tänä päivänä luterilaisuuteen sisältyy "monet kasvot". Lähden määrittelemään luterilaisuutta Lutherista, luterilaisista tunnustuskirjoista ja uskonpuhdistuksen johtavasta "yksin Raamattu" -periaatteesta käsin.

Luterilaisuutemme lähtee siitä, että uskonpuhdistus tahtoi palauttaa kirkon takaisin Raamattuun ja apostoliseen perintöön. Näin ajatellen luterilaisuus ja raamatullisuus ovat sama asia.

Katsomme, että uskonpuhdistusperiaatteen mukaan raamattuoppi tulee ammentaa yksin Raamatusta. Meillä siis tulee olla sama näkemys Raamatusta kuin Raamatulla itsellään on. Raamattua tulee kaikissa tilanteissa tulkita raamatullisesti. Liberaaliteologia ja siihen kiinteästi liittyvä filosofia eivät milteään osin liity luterilaiseen identiteettiin. Tässä valossa myös Helsingin teologinen tiedekunta kuuluu uskonpuhdistuksen jalon perinnön turmelijoiden joukkoon. Kuopion uudeksi piispaksi on nimitetty pesunkestävä liberaaliteologi dosentti Wille Riekkinen.

Luterilaisuuden keskeiset periaatteet, yksin Kristus, yksin usko, yksin armo ja yksin Raamattu ovat liberaaliteologian kanssa sovittamattomassa ristiriidassa. Siksi sillä puolella pitäisi luterilaisuudesta puhua hyvin pienin äänenpainoin!

Meneillään oleva voimakas katolinen buumi on saanut aikaan yleisen Lutherin arvostuksen heikkenemisen. Tähän liittyy luterilaisuudelle perinteisesti vieraan elementin "kirkon äänen" syntyminen ja voimistuminen.

Luterilaisuuden keskeisin oppi on vanhurskauttamisoppi: "Jos näet vanhurskauttamisopista luovutaan, siinä samalla silloin luovutaan koko kristillisestä opista...Jos näet vanhurskauttamisoppi on lamassa, on kaikki lamassa" (Luther, Galatalaiskirjeen selitys).

Tärkeässä uudestisyntymiskysymyksessä Luther ja Tunnustuskirjat valitettavasti esittävät useita vaihtoehtoja. Me valitsemme näistä mielestämme "raamatullisimman", vanhurskauttamiseen liittyvän. Ratkaisemme ongelman Tunnustuskirjojen keskeiselle periaatteelle uskollisena, vanhurskauttamisopista käsin. Lutherin Galatalaiskirjeen selitykseen tutustuminen johtaa aivan automaattisesti tähän vaihtoehtoon.

Augsburgin tunnustuksen määritelmä seurakunnasta on mielestämme erinomainen: "Se on kaikkien uskovien yhteisö, joiden keskuudessa evankeliumi puhtaasti saarnataan ja pyhät sakramentit evankeliumin mukaisesti jaetaan."

Korostamme edelleen lain ja evankeliumin merkitystä. Evankeliumi edellyttää lakia. Ilman lakia ei ihmisellä ole edellytyksiä ymmärtää evankeliumia eikä ottaa sitä vastaan. Laki ja evankeliumi tulee osata oikein erottaa toisistaan, mutta myös oikein yhdistää! Hylkäämme päättäväisesti nykyluterilaisuuteen pesiytyneen lain kumoamisen (antinomismin) turmiollisena kasvannaisena.

Alunperin luterilaisen jumalanpalveluksen kiistaton keskus oli Sanan saarna. Jumalanpalvelusuudistus on viemässä tässä kohden epäluterilaiseen suuntaan.

Yleisesti pidetään ns. avointa ehtoollispöytää vastoin Raamattua ja vastoin Tunnustuskirjoja. Me pitäydymme vanhaan luterilaiseen näkemykseen, jonka mukaan ehtoollinen on uskoville siunaukseksi, mutta suruttomille tuomioksi ja kadotukseksi. Ehtoollinen on siis "uskovien" ateria!

Kun Suomen kirkko arkipiispansa johdolla käy ekumeenisia neuvotteluja Rooman kanssa, väittäen tämän olevan sopusoinnussa Lutherin ja Tunnustuskirjojen kanssa, me hylkäämme jyrkästi tämän viitaten moniin Lutherin paavia koskeviin lausuntoihin.

Jotkut piirit työntävät luterilaisuuden ulkopuolelle lopunaikoja (eskatologiaa) koskevat pohdinnat. Me emme tee näin, vaan ajattelemme, että Raamattu puhuu selkeästi näistä tapahtumista mm. Ilmestyskirjassa (myös tuhatvuotisesta valtakunnasta).

Naispappeuden perustelu on yhtä vaikeaa sekä Raamatulla että Lutherilla. Lutherilta on asiaa koskevaa yksiselitteistä tekstiä: "Naissukupuolta Jumala ei ole säätänyt hallitsemaan, ei kirkossa eikä muutenkaan, maallisissa viroissa...Pyhä Henki on jättänyt naiset osattomiksi hallitsemisesta kirkossa."

Mikä on Tunnustuskirjojen ja Lutherin opetuksen suhde Raamattuun? Professori Osmo Tiilikä vastaa: "Sellaisissa

kohdissa, joissa näyttää olevan ristiriitoja Raamatun ja Lutherin välillä, ei luterilainen kirkko luonnollisestikaan voi ratkaista asioita Lutherin eduksi Raamattua vastaan. Se ei ole sidottu Lutherin auktoriteettiin...Raamattu on sille (lut.kirkolle) norma normans, kun taas tunnustuskirjat ovat normae normatae, joilla on auktoriteetti mikäli ne ovat todella sopusoinnussa Raamatun kanssa" (Tiililä, Kristilliset kirkot ja muut yhteisöt).

Uuden lehden linja voidaan tiivistää Kirkkolain 1§:n sanoilla: "Jumalan pyhä sana on ainoa ohje, jonka mukaan kaikkea oppia kirkossa on tutkittava ja arvosteltava."

Tämä riittänee ainakin näin aluksi uuden lehden "luterilaisuudesta"!

Väinö Hotti

Valoa ristiltä 1/1996

